

παύση επικρατοῦσα ἢ ἀνοχή καὶ ἢ ἀτιμωρησία, τότε δύνασαι, σὺ ὁ αἰσιόδοξος, νὰ πιστεύσης ὅτι ἤγγισεν ἀληθῶς ἢ διόρθωσις τῶν κακῶς ἐχόντων.

— Ἄλλ' ἴσως, ὑπέλαβα μετὰ τινος δειλίας, ἴσως τὸ κακὸν ἡλαττώθη ἤδη ἀπὸ τῆς θριαμβευτικῆς ἐν Ἀθήναις εἰσόδου τοῦ πλαστογράφου ἐκείνου. Ἴσως ὁ ἀνώνυμος φίλος σου δὲν θὰ τὸν ἠσπάζετο σήμερον ἐπιστρέφοντα ἐκ τοῦ Παλαμηδίου.

— Εἶθε, ἀπήντησεν ὁ Παλάσκας. Καὶ ἠλλάξαμεν ὀμιλίαν.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ

(Barcarole)

Εἶνε νύκτα· ψηλά τ' ἀσημένιο φεγγάρι
ἀσημόνει τὸ κύμα στήν ἄμμο σάν σπᾶ,
ναύτης ὠμορφος λάμποντας ψάλλει μὲ χάρι,
καὶ τὸν πόνον του λέγει σ' αὐτὴ π' ἀγαπᾶ . . .

— Τούρανου δίχως σύγνεφα εἶδα τὸ δῶμα
σάν ἐσέ νά μοῦ ρίπτῃς ματιές γελαστές,
ξάφνου ὄλο φουρτούνιασε, ἄλλαξε χρῶμα,
μά δὲν σκιάζου, ποτὲ τὸ δελφίνι βροντές . . .

Σάν ἐσένα γλυκὰ μοῦ γελοῦσε τὸ κύμα,
κ' ἢ βαρκοῦλά μου εἶδα νά φεύγῃ τρελλή,
ξάφνου τ' ἀπιστο, μαῦρο μοῦ ἀνοιξε μνημα,
μά φτερούγιασα τοῦτο σάν νάμουν πουλί

Στῆς ἀγάπης μονάχα φοδοῦμαι τὸ κύμα,
σάν δειλός, ὅπου βλέπει φουρτούνα πολλή,
ἂν αὐτὸ μὲ προδώσῃ μ' ἀνοιγῇ τὸ μνημα,
ἄχ, ἐδῶ δὲν φτερόνει θαλάσσης πουλί

Α. Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ.

